

somhed, uden dog at egne sig til at ansees som Gjerningsmand, kun skulde være undergivet den nævnte Straffebestemmelse fra 3 indtil 24 Dages Fængsel paa Bånd og Brød eller Forbedringshuusarbejde indtil 1 $\frac{1}{2}$ Aar, medens han, naar han havde gjort sig skyldig i Hæleri, efter Udkastets § 234, sammenholdt med § 237, vilde være undergivet en dobbelt, og hvad Minimum angaaer endog mere end dobbelt, saa streng Straffebestemmelse, nemlig fra Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage indtil Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Og end større vilde Misforholdet naturligtvis blive i Tilfælde af 4de eller oftere gjentagen Forbrydelse. Gjentagelsen bør altsaa ved enhver Meddeeltighed i Tyveri have en kvalificerende Indflydelse, og det Naturligste og Simpleste synes det at være, saaledes som foreslaaet i Udkastets § 236, at Straffen i det af Reglerne i Udkastets Kap. 5 angaaende de forskellige Arter Meddeeltighed fastsætte Forhold, bestemmes til en større eller mindre Deel af den for 2den, 3die eller oftere gjentaget Tyveri foreskrevne Straf, eftersom den Skyldige tidligere 1, 2 eller flere Gange er dømt for Tyveri eller Meddeeltighed deri, idet de ovennævnte Regler vilde give de berøftede til Anvendelse kommende Straffesatser et saa stort Omfang, at der bliver tilstrækkelig Leilighed til ved Valget af Straffegraden, indenfor sammes Grændser, at tage Hensyn til, om den Paagjældende tidligere er dømt for Tyveri eller kun for Meddeeltighed deri. Forsaaavidt det derimod vilde kunne blive for strengt, om den, der efter tidligere at være dømt for Meddeeltighed i Tyveri, derunder indbefattet ogsaa Hæleri, senere findes skyldig i Tyveri, ikke skulde kunne idømmes en ringere Straf, end den for gjentaget Tyveri foreskrevne, har man troet i det 2det Stykke af § 236, jfr. det 2det Stykke af § 237, at burde bestemme, at Gjentagelsen kun skal medføre den Virkning, at han ikke maa straffes ringere, end om han paany havde gjort sig skyldig i en saadan Meddeeltighed i Tyveri som den, hvorfor han tidligere er dømt. Bestemmelserne om Gjentagelsens Virkning afluttes endelig i Udkastets § 237 ved nogle Forskrifter, der gaae ud paa at stille Domme for Tyveri eller anden Meddeeltighed deri end Hæleri og for

den sidstnævnte Forbrydelse i et vist Forhold til hinanden, derom turde det imidlertid være overflødigt at anføre videre. — Angaaende Virkningen af Gjentagelse i Tilfælde af, at den tidligere eller senest begaaede Forbrydelse ikke er bleven fuldbyrdet, har man efter hvad besaangende ovenfor ved Udkastets Kap. 6 Almindelighed er bemærket (§. 596—97), ikke fundet Anledning til paa dette Sted i Udkastet at optage nogen Bestemmelse. — Sluttelig skal man, med Hensyn til Materien om Meddeeltighed i Tyveri, endnu kun tilføie, at det har været under Overveielse, om der maatte være Opfordring til i Straffeloven at optage en til den norske Straffelovs Kap. 19 § 8 svarende Bestemmelse angaaende den, der i Hensigt til at stjæle eller vidende om, at Nogen har saadan Hensigt, har forsvædiget eller anstaaftet Dirik eller falsk Møgle. Man har imidlertid anseet dette for unødvendigt, da de almindelige Regler om Forsøg og Meddeeltighed formeentlig vilde aabne tilstrækkelig Afgang til at ramme et saadant Forhold.

Til 25de Kapitel.

(Om Røveri.)

Uagtet det i Udkastets § 241 omhandlede Forhold ligger udenfor det egentlige Begreb om Røveri, har man dog ikke taget i Betænkning at indskrænke Overskriften over Kapitlet til dette ene Ord, navnlig af Hensyn til, at det formeentlig ikke er muligt at finde et det berørte Forhold tilstrækkeligt betegnende, ved Sprogbrugen hjemlet, dansk Ord. Som et saadant kan Ordet „Udpresning“, der vel nærmest vilde være en Oversættelse af det i Overskriften til den preussiske Straffelovs 2den Deel Tit. 19 forekommende Udtryk „Erpressung“, neppe ansees. — Forsaaavidt der i den tidligere Kommission har været reist Spørgsmaal om, i Straffeloven at optage en Bestemmelse angaaende det i D. L. § 4—1—10 omhandlede Tilfælde, at Skibsmandstabet bruger Vold imod Skibsføreren og sætter sig i Besiddelse af Skib